

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mráky v právní věci žalobců: **a) A. H. a b) H. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2014, č. j. 62 A 98/2014 – 18,

### t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 5. 12. 2014 doručena kasační stížnost žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2014, č. j. 62 A 98/2014 – 18, jímž krajský soud odmítl podání označené jako žaloba stěžovatele a žalobkyně b) pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2014, č. j. 16 Nc 434/2013 - 15. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v řízení u Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 62 A 98/2014 nejednali zákonní soudci a označil celý senát za podjatý. Stěžovatel dále namítal nesprávné označení žalovaného krajským soudem a nepřesné vyjádření I. výroku napadeného usnesení. Stěžovatel dále tvrdil, že mělo být konáno „*veřejné zasedání*“ soudu, neboť nesouhlasil s postupem dle § 51 s. ř. s. Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytkl, že svévolně překrucuje zákony a stejně tak i obsah stěžovatelovy žaloby mimo jiné tím, že odmítl jeho žalobu pro zmatečnost jako nepřipustný návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by podání stěžovatele zaslal příslušnému úřadu či jej poučil, kam má toto své podání zaslat. Závěrem stěžovatel žádal o nařízení jednání, neboť nesouhlasí s projednáním věci bez jednání.

Jelikož stěžovatel při podání kasační stížnosti nesplnil svou poplatkovou povinnost a rovněž nedoložil splnění podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s. (předložením plné moci udělené jím advokátu nebo předložením dokladu o stěžovatelově vysokoškolském právnickém vzdělání), vyzval jej Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 12. 2014, č. j. 5 As 196/2014 – 22, ve stanovené lhůtě k zaplacení soudního poplatku a předložení plné

moci udělené advokátovi nebo předložení dokladu o vysokoškolském právnickém vzdělání.

V podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 12. 2014 stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby mu soud ustanovil zástupce pro řízení o kasační stížnosti. V žádosti uvedl, že je dlouhodobě nezaměstnaný a nemá žádné finanční příjmy. Dále sdělil, že v této věci jedná ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod a je tím zbaven poplatků za právní služby, soudního poplatku či dalších výloh.

Nejvyšší správní soud žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 19. 3. 2015, č. j. 5 As 196/2014 – 37, zamítl, neboť dospěl k závěru, že se v případě kasační stížnosti stěžovatele jedná o zjevně neúspěšný návrh. Zároveň Nejvyšší správní soud v témže usnesení stěžovatele opětovně vyzval, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek a předložil plnou moc udělenou advokátovi. Stěžovatel byl mimo jiné poučen o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví.

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2015, č. j. 5 As 196/2014 – 37, bylo stěžovateli doručeno v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. marným uplynutím úložní doby dne 3. 4. 2015. Týdenní lhůta k zaplacení soudního poplatku tak uplynula dne 10. 4. 2015. V takto stanovené lhůtě ani později však stěžovatel soudní poplatek nezaplatil. Dne 10. 4. 2015 Nejvyšší správní soud obdržel pouze podání stěžovatele, v němž se stěžovatel domáhal zrušení tohoto usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení a rozhodnutí. Namítal, že uvedené usnesení je zmatečné, neboť bylo rozhodováno tajně bez stěžovatele, nerozhodoval zákonný soudce, účastník v řízení neměl procesní způsobilost a nebyl zastoupen, rozhodoval vyloučený soudce a přisedící a bylo rozhodnuto v neprospěch stěžovatele zneužitím pravomocí.

K tomu Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že proti uvedenému usnesení nejsou žádné opravné prostředky přípustné, o čemž byl stěžovatel přímo v jeho textu poučen. Uvedené námitky jsou ostatně značně obecné a ne zcela srozumitelné. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti taktéž známo, že stěžovatel totožné námitky vznáší opakovaně, aniž by je jakkoliv blíže odůvodnil (viz např. řízení vedená před zdejším soudem pod sp. zn. 2 As 3/2015 či sp. zn. 4 As 52/2015). Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že v řízení o kasační stížnosti je dle § 109 odst. 2 s. ř. s. zpravidla rozhodováno bez jednání i ve věci samé, natožpak v usnesení procesní povahy, jímž byly zamítnuty žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a jeho návrh na ustanovení zástupce. Ve věci rozhodoval předseda senátu, jemuž byla věc přidělena v souladu s platným rozvrhem práce. O složení senátu byl stěžovatel informován sdělením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 5 As 196/2014 – 24, a byl současně poučen o možnosti vznést námitku podjatosti v propadné lhůtě jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. Uvedené sdělení bylo stěžovateli doručeno dne 17. 12. 2014. Ve stanovené lhůtě ovšem stěžovatel námitku podjatosti neuplatnil a ani nyní neuvádí žádné důvody, v nichž by podjatost některého z členů senátu měla spočívat. Nyní uváděnou námitku je tedy třeba považovat v první řadě za opožděnou a k takovéto námitce Nejvyšší správní soud dle § 8 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží. Je však možné poznamenat, že i kdyby námitka podjatosti byla vznesena včas, neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, z nichž stěžovatel podjatost dovozuje. Ve vztahu k námitce chybějícího právního zastoupení Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatele opakovaně upozornil, že dle §

pokračování

105 odst. 2 s. ř. s. musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, a vyzval jej, aby předložil soudu plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti. Skutečnost, že tak stěžovatel neučinil, tedy nelze klást za vinu zdejšímu soudu.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Jak již bylo řečeno, Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 19. 3. 2015, č. j. 5 As 196/2014 – 37, ani později poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč neuhradil. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než řízení o kasační stížnosti podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavit.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel rovněž soudu ve stanovené lhůtě nedoložil, že je zastoupen advokátem, lze dodat, že nesplnění této podmínky řízení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) by bylo důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti, pokud by nebylo toto řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno.

Pro úplnost se Nejvyšší správní soud vyslovuje k dalším bodům, jež stěžovatel uplatňoval ve svém podání ze dne 5. 12. 2014 nad rámec předmětné kasační stížnosti. Jednalo se o námitku podjatosti vznesenou proti soudcům krajského soudu, konkrétně JUDr. Davidu Rausovi, Mgr. Kateřině Kopečkové a Mgr. Petru Šebkovi, kteří rozhodovali ve věci napadené kasační stížností, a dále o podnět ke kárnému řízení proti výše uvedeným soudcům.

V případě vznesené námitky podjatosti vzhledem k tomu, že řízení před krajským soudem již bylo ukončeno, nelze již samostatně rozhodovat o podjatosti či nepodjatosti soudců, kteří ve věci již rozhodli. Namítá-li účastník řízení podjatost soudce, může tak učinit pouze ve lhůtě stanovené ve výše citovaném § 8 odst. 5 s. ř. s., navíc pouze do doby, než je ve věci rozhodnuto. Podal-li stěžovatel námitku až poté, kdy dotčení soudci rozhodli, nemůže Nejvyšší správní soud *ex post* samostatně zkoumat oprávněnost takové námitky, popř. soudce, který již rozhodnutí ve věci vydal, z řízení vyloučit; stěžovatelovým tvrzením o podjatosti soudců krajského soudu by se Nejvyšší správní soud mohl zabývat pouze jako jednou z uplatněných kasačních námitek vůči napadenému usnesení krajského soudu, a to ovšem toliko v případě, že by posuzoval kasační stížnost meritorně. To se však nestalo, neboť řízení o kasační stížnosti musí být pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno.

Co se týče podnětu k zahájení kárného řízení s výše uvedenými soudci kárného soudu, zdejší soud již stěžovatele opakovaně poučil, že oprávněným návrhovatelem ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, jsou pouze prezident republiky, ministr spravedlnosti, předseda soudu, u něhož daný soudce působí, či předseda soudu vyššího stupně jednajícího ve věcech patřících do téže věcné příslušnosti. Řízení o kárné odpovědnosti soudce tedy není oprávněn iniciovat ani kárný senát Nejvyššího správního soudu, ani občan, který s činností

soudce nesouhlasí. Pokud se tedy stěžovatel domnívá, že by kárné řízení mělo být zahájeno, může se se svým podnětem obrátit na některého z možných kárných navrhovatelů, jak jsou uvedeni v citovaném ustanovení zákona č. 7/2002 Sb.

Jelikož bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, nemá podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu jeho nákladů.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. dubna 2015

JUDr. Jakub Camrda  
předseda senátu